

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 4092/21
12.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Александре Спирковске, председника већа, Драгице Савељић Николић и Зорице Јовановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Весна Броћета, адвокат из Београда, Липовачки пут бр. 372 А, против туженог Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, Косовска бр. 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2468/19 од 12.05.2021. године, у седници већа одржаној 12.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 2468/19 од 12.05.2021. године, у ставовима првом и другом изреке, а жалба туженог се, у том делу, одбија, као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 2468/19 од 12.05.2021. године, у ставовима трећем и четвртном изреке и предмет се, у том делу, враћа првостепеном суду, на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2468/19 од 12.05.2021. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску од 15.04.2021. године. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да му, на име накнаде штете због изгубљене плате у висини разлике између изгубљене плате и исплаћене посебне пензије за период од 28.03.2014.године закључно са децембром 2020. године исплати одређене месечне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости па до исплате, у висини и од датума као у садржини

тог става. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца за период од 28.03.2014. године закључно са децембром 2020. године уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање и то: доприносе за пензиско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање; доприносе за здравствено осигурање надлежном Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености надлежној Националној служби за запошљавање обрачунате на месечне износе изгубљене плате и то: за април, мај, јун, јул, август, септембар и октобар 2014. године на износ од 105.931,46 динара; за новембар и децембар 2014. године и за јануар, фебруар, март, април, мај, јун, јул, август, септембар, октобар и новембар 2015. године на износ од 95.105,26 динара; за децембар 2015. године и за јануар, фебруар, март, април, мај, јун, јул, август, септембар, октобар и новембар 2016. године на износ од 97.053,86 динара; за децембар 2016. године и јануар, фебруар, март, април, мај, јун, јул, август, септембар, октобар и новембар 2017. године на износ од 102.022,81 динара; за децембар 2017. године и јануар, фебруар, март, април, мај, јун, јул, август, септембар, октобар новембар и децембар 2018. године на износ од 112.457,60 динара; за јануар, фебруар, март, април, мај, јун, јул, август, септембар и октобар 2019. године на износ од 122.788,05 динара; за новембар и децембар 2019. године и јануар, фебруар, март, април, мај, јун, јул, август, септембар, октобар новембар и децембар 2020. године на износ од 134.048,24 динара, по стопама важећим на дан уплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 218.370,00 динара са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршност пресуде, до исплате. Ставом петим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставовима првом, другом, трећем и четвртим изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у побијаном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом чл. 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, са изменама), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 до 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка, у том делу.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био у радном односу код туженог, у Координационој управи за ... ПУ за Решењем туженог 06/2 бр.... од ... године престао му је радни однос са ... године, са правом на посебну пензију. Против наведеног решења тужилац је поднео жалбу Жалбеној комисији Владе која је решењем 118-00-126/2014-01 од 07.03.2014. године одбила жалбу, а Управни суд

је пресудом У 6410/14 од 19.11.2015. године, по тужби тужиоца против наведене одлуке Жалбене комисије Владе, то решење поништио и предмет вратио на поновно одлучивање. У поновном поступку, решењем Жалбене комисије Владе 112-01-2053/2015-01 од 13.01.2016. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења туженог од 31.12.2013. године, а пресудом Управног суда У 6675/16 од 25.05.2017. године наведено решење Жалбене комисије Владе је поништено и предмет враћен на поновно одлучивање. У поновном поступку, Жалбена комисија Владе је решењем 112-01-240/2017-01 од 26.06.2017. године усвојила жалбу и поништила решење туженог 06/2 бр. 118-1-19-6-421/2013 од 31.12.2013. године и предмет вратила туженом на поновни поступак. Тужени је, у поновном поступку, донео решење 08 бр. 118-345/17 од 12.09.2017. године којим је тужиоцу престао радни однос код туженог са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију, које је решењем Жалбене комисије Владе бр. 118-00-17/2019-01 од 29.05.2019. године поништено и предмет враћен туженом на поновни поступак. Решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање бр. 181.1-7 00858/14 од 07.07.2014. године тужиоцу је утврђено право на посебну пензију од 28.03.2014. године, у месечном износу од 41.868,06 динара. Висина разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио у спорном периоду, да није донето решење о престанку радног односа, утврђена је из налаза и мишљења судског вештака економско – финансијске струке Љубомира Марковића од 04.01.2021. године и допуне налаза од 16.03.2021. године, у складу са којима је тужилац коначно определио тужбени захтев.

Оценом изведених доказа, првостепени суд је закључио да тужилац има право на исплату разлике између плате коју би остварио да није донето решење о престанку радног односа и исплаћене посебне пензије у спорном периоду, јер је решење о престанку радног односа од 31.12.2013. године поништено решењем Жалбене комисије Владе бр.118-00-17/2019-01 од 29.05.2019. године. С обзиром на то да је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужени је, по оцени првостепеног суда, дужан да му надокнади штету, у складу са одредбама чл. 154 став 1 Закона о облигационим односима и чл.191 Закона о раду, у виду разлике између плате коју би остварио да је наставио да ради, да није било незаконитог акта о престанку радног односа и пензије коју је остварио у спорном периоду. Висина штете је утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке од 04.01.2021. године и допуне његовог налаза од 16.03.2021. године. Из наведених разлога, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца за накнаду штете и одлучио као у ставу другом изреке ожалбене пресуде, а како на износе досуђене ставом другим изреке побијане пресуде тужени није за тужиоца уплатио доприносе надлежним фондовима, усвојио је и захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима, применом одредаба чл. 2 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и одлучио као у ставу трећем изреке ожалбене пресуде. Решењем садржаним у ставу првом изреке ожалбене пресуде првостепени суд је дозволио објективно преиначење тужбе јер је оценио да је то целисходно за коначно решење спорног односа између парничних странака и да расправљање о преиначеном захтеву неће знатно продужити трајање парнице.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев и одлучио као у ставу другом изреке ожалбене пресуде, дајући за своју одлуку разлоге које, у том делу,

прихвата и овај суд.

Одредбом чл. 164 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр. 24/05...75/14), који се, према одредби чл. 2 став 2 тог закона, супсидијарно примењује и у овој радној средини, прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

Према одредби члана 154 став 1 Закона о облигационим односима ко другој проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, а према одредби члана 172 став 1 истог закона правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

У конкретном случају, тужиоцу је престао радни однос решењем туженог од 31.12.2013. године због испуњења услова за посебну пензију, а то решење је поништено, као незаконито, решењем Жалбене комисије Владе бр.118-00-17/2019-01 од 29.05.2019. године. Како је тужени, као послодавац, доношењем незаконитог решења причинио штету тужиоцу, јер га је незаконитим поступком онемогућио да ради и оствари плату коју би остварио по редовном току ствари да је радио, постоји његова материјална одговорност да успостави стање као да штетног догађаја није било, како је правилно закључио и првостепени суд. Из наведених разлога, и по оцени овог суда, тужилац, на основу одредаба чл. 164 Закона о раду и чл. 154 став 1 и 172 став 1 Закона о облигационим односима, има право на накнаду штете у виду разлике између плате коју би остварио на пословима које је обављао до престанка радног односа и посебне пензије која му је исплаћивана у спорном периоду, у висини утврђеној из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке од 04.01.2021. године, због чега је ожалбена пресуда потврђена у ставу другом изреке, а потврђена је и одлука о камати на појединачне износе главног дуга, јер је донета правилном применом одредаба чл. 277 став 1 и 324 Закона о облигационим односима, па је одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Такође, правилно је првостепени суд, решењем садржаним у ставу првом изреке ожалбене пресуде дозволио преиначење тужбе, јер је то било целисходно за коначно решење односа међу странкама, а поступак по преиначеној тужби није знатно продужио трајање парнице, због чега је то решење потврђено и применом одредбе чл.401 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Супротно наводима жалбе, ожалбена пресуда, у потврђујућем делу, не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер није нејасна у погледу разлога о одлучним чињеницама, већ садржи јасне и потпуне разлоге за усвајање тужбеног захтева, у том делу.

Неосновани су наводи жалбе да је побијана пресуда у супротности са решењем којим је тужиоцу утврђено право на посебну пензију које је при томе донето на захтев тужиоца, с обзиром на то да је тужилац тај захтев поднео, како то произилази из

решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 07.07.2014. године, 01.07.2014. године, након доношења решења туженог од 31.12.2013. године о престанку радног односа са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију.

Међутим, у ставу трећем изреке којим је одлучено о уплати доприноса за обавезно социјално осигурање, ожалбена пресуда је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, дати разлози су нејасни, због чега се није могла да се оцени ни правилна примена материјалног права, па је ожалбена пресуда, у том делу, укинута.

Наиме, из образложења ожалбене пресуде произилази да је одлука о уплати доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима донета применом одредаба чл. 2 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, у односу на износе досуђене ставом другим изреке ожалбене пресуде. Међутим, првостепени суд ставом трећим изреке ожалбене пресуде туженог не обавезује на уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на износе досуђене ставом другим изреке, већ на месечне износе изгубљене плате.

У поновном поступку, првостепени суд ће имати у виду наведену околност, па ће, након што разјасни на које износе тужилац има право да тражи уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, правилном применом материјалног права, поново да одлучи о тужбеном захтеву, у том делу.

Укинута је и решење о парничним трошковима, садржано у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде, јер одлука о парничним трошковима зависи од коначног исхода спора и успеха странака у њему.

Наводе туженог из допуне жалбе од 18.06.2021. године овај суд није ценио јер је допуна жалбе поднета по протеклу рока из чл. 367 став 1 Закона о парничном поступку, при чему тужени није доказао да приложене доказе, односно, решење туженог 08 бр. 443/20 од 12.06.2020. године којим је тужиоцу радни однос престао 31.12.2013. године са правом на посебну пензију и решење Жалбене комисије Владе бр. 118-00-93/2020-01 од 09.07.2020. године, није могао да достави до закључења главне расправе пред првостепеним судом, у смислу одредбе чл. 372 став 1 Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, применом одредаба чл. 390 и 391 став 1 Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Александра Спирковска, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**